

ЖЕНСКИЙ СВѢТЪ

СЪ ПРИТУРКА

„ДОМАКИНЯ“

ПЕРИОДИЧЕСКО СПИСАНИЕ,

РЕДАКТИРАНО ОТЪ ЖЕНИ

ЗА ГОСПОЖИ И ГОСПОЖИЦИ.

Списанието излиза дважъ, на 1 и 20, а при-
турката веднажъ, на 10 число всеки мѣсець.

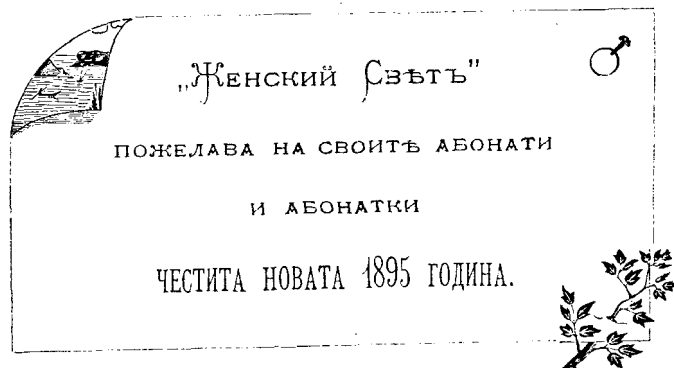
Директорка: ТЕОДОРА Г. НОЕВА

Годишенъ абонаментъ
прѣдплатимъ.
I. На списанието :
За България 4 лева
„ странство 5 „
II. На списанието съ
притурката :
За България 7 лева
„ странство 9 „
Абонати се записватъ
направо въ дирекцията на
списанието и въ всячки-
тъ телеграфо-почтен. стан-
ции изъ княжеството.

Всѣкакви обявления, от-
носящи се до госпожи и
госпожици, публикуватъ
се въ последната страни-
ца за 30 стот. редътъ.
За постоянни обявления
особени условия.
Писма, ржкописи и па-
ри се непрацатъ до : Ди-
рекцията на „Женския
Свѣтъ“ улца Реснишка
№ 122.
Писма неплатени не се
приматъ.

Съдържание :

По новата 1895 година. — Изъ философскитъ етюди
на М.В. Безобразова. — Дирове за Нова година. — По въс-
питанието. — Книги и списания. — Корреспонденция. —
Извѣстие. — Обявления.

По новата 1895 година.

«Годинкитъ минаватъ» казалъ народний ни поетъ, приснопамятний Л. Каравеловъ. Да; годинитъ минаватъ, заминаватъ сжщо така, както минаватъ днитъ, часоветъ, минутитъ!... Вчера още, прѣди единъ день, прѣди нѣколко часа само ний прѣкарвахме деия, който служи като прѣходна, тѣй да кажемъ, точка, между миналата, стара вече и между новата, едвамъ изгрѣлата още година. А като си замисли човѣкъ, колко такива години сж се изминжли, колко други сж изгрѣли, а и тѣ сж изминжли и колко други има още да изминжтъ и други нови да изгрѣжтъ, но за да изминжтъ и тѣ, твърдѣ лесно ще се убѣди, че не врѣмето, което не е нищо друго, освѣнъ една вѣчностъ, а ний, ний

човѣцитъ изминаваме и прѣминаваме безвъзвратно, веднажъ за винаги! Че това е самата истина, самата дѣйствителностъ, никой отъ насъ не може и петрѣбва да отрѣче. Но човѣкъ така е отъ Бога създаденъ и такава естество нему е надарено отъ Бога, щото той винаги и въ най-голѣмитъ си злочестини да си търси цѣръ, утѣшение, вътрѣшно спокождение, едно душевно спокойство: това той намѣрилъ въ мисълта, че не той, а годинитъ, че не той, а врѣмето е опуй, що минава, заминава. Ето защо и поетътъ казалъ: «годинкитъ минаватъ»; ето защо и ний сме обикнжли да казваме винаги: «годината изминала, годината настѣпила»; «le roi est mort, vive le roi!»

Достигнжли веднажъ на туй гледищѣ, и ний, заедно съ другитъ, ще кажемъ, че днесъ се е оттеглила вече изъ арената на тоя свѣтъ още една година и че днесъ пакъ изъ тъмнитъ и тайнственни дълбочини на бжджето е изгрѣла нова година, доброто или злото употребление на която значително, еднакво съ другитъ, ще повлияе не само върху по-нататъшния животъ и бжджето положение на самитъ насъ, но и на цѣлото общество, всрѣдъ което си живѣемъ. Затова прочее, по случая на изминуваннето старата и замѣстванието ѝ съ новата година, отправяме едно поздравление на всичкитъ си другарки, сътрудници и абонатки на «Женския Свѣтъ» и «Домакинята» и едно за тѣхъ молитствование, но молитствование не само за надаряване тѣхъ блага такива, каквито сж само

приврѣмении и каквито малко ползுவатъ толкова самия имъ притежателъ, колкото и обкрѣжающето ги общество, а такива, на които силата и благодѣтелното влияние е и всепризнато, и то не само за самитѣ тѣхъ, но и за всички други, що сж и въ най-малки отношения съ тѣхъ.

И мислимъ, че постѣпваме твърдѣ добрѣ; не Ви молиствуваме, любезни читатели, и не Ви пожелаваме само дълъгъ животъ и здравие; нито пъкъ само богатства и свѣтовни удоволствия; нито още само сила и слава измежду хората; нито най-послѣ само животъ, състоящъ отъ непрѣкъсната радостъ и веселба, безъ ни най-малка скърбъ и болѣзнь.

На земята ни нищо не е постоянно, нищо не е вѣчно; всичко прѣминава, всичко прѣхожда; нищо не цвѣти, освѣнъ за да прѣцвѣне. Розата, която украсява бузитѣ на момата, завѣхва така скоро, както и розата на поляната; силата на момъка достига до едва крѣпнащия се вървешъ на стареца; руситѣ и чернитѣ коси се ограбватъ отъ смъртта по-скоро, нежели по блѣлитѣ; а между любата и гроба пѣтъ е късь, много късь. А и богатствата не сж никакъ постоянни: и тѣ минаватъ, заминаватъ, та напраздно се търси щастieto въ тѣхъ. Още по-непостоянна е почитта, слабата; нито пъкъ и сж по-настигни онии, що се удостоиватъ съ тѣхъ, които тѣ гонятъ съ всекакви срѣдегва и начини; слабата имъ е слава на кумири, та иѣкой не знае, що повече да съжали: кумиритѣ или кумиропоклонницитѣ. Но никой пъкъ и не може да си прѣкара живота въ непрѣкъсната веселба и радостъ. Скърбта е неизбѣжно условие на човѣшкия животъ; устинитѣ, що се смѣятъ, непрѣмѣнно ще испуснатъ и викоуе на болка; очитѣ, що се озориватъ отъ радостна свѣтлина, безъ друго ще зачерпѣятъ всрѣдъ порой отъ сълзи; сърдцата, що пѣятъ радостни пѣсни на живота, много пѣти ще се намѣрятъ въ нужда да испѣятъ опѣлото на смъртта. Животътъ ни тукъ не е пристанище, а отворено море, което си има благоприятенъ вѣтрецъ, но и вѣтрове силни; и хубави врѣмена, но и бури; та затова въ тоя свѣтъ ний трѣбва всѣчески да се трудимъ и мѣчимъ, за да се отличимъ не само за наша, но и за въ общественна полза: това е нашето прѣдназначение.

Ето защо прочее, любезни читатели, ний сме въ намѣрение, щото при изгрѣвянието на новата година да Ви пожелаемъ главно едно

нѣщо: гледайте, щото въ всеко отношение да се подобрявате, улущавате, усвѣршенствувате. Сега му е врѣмето, щото, като приключвате смѣткитѣ на дѣлата ви прѣзъ истекшата година, да притегнете тѣй добрѣ разнитѣ случаи изъ живота ви, щото за новата година билансътъ на живота ви прѣзъ неѣ да съдържа повече добри дѣла въ актива, отколкото зли въ пасива си и щото въ всичкитѣ дѣла да прѣодолява винаги стрѣмленieto къмъ подобренieto, улущението, съвршенството.

И ний, водими отъ туй правило, поискали сме, щото тая година пакъ да направимъ нѣкакви улущения относительно прѣдирнето отъ насъ дѣло, именно по издаваното отъ насъ списание. «Женский Свѣтъ» съ притурката му «Домакиннѣ». Тия улущения сж слѣдующитѣ: първо, «Домакинната» да излиза въ цѣла кола, а ржкодѣлнната въ *отдѣлна прибавка*; второ, да се осигурѣтъ нови сили за редакцията на списанието; трето, да се вземѣтъ всички възможни мѣрки за редовното и оврѣме издаване на списанието; четвърто, да се учредѣтъ двѣ премии, една за абонатитѣ на «Женския Свѣтъ» и друга за онии на «Домакинната», които ще се даватъ само на онии, които ще да сж исплатили абонамента си до края на м. Юний.

Най-послѣ, като благодаримъ прѣдварително всички, които ще благоволятъ да на поддържатъ въ туй ни дѣло било нравствено, било материално, пожелаваме имъ всекакво добро за прѣзъ настѣпалата нова 1895 година!

Изъ философскитѣ етюди

на М. В. Безобразова.

Сжжденията на Канта, Шопенхауера и Хартманна за жената.

I.

Забѣлжителенъ е въ нѣкое отношение фактътъ, че трима велики, ако не и величайши, германски философи — Кантъ, основателътъ на новото направление, извѣстно подъ името критицизмъ, Шопенхауеръ и Хартманнъ, които създадохъ толкова блѣстѣщи, колкото и несъстоятелни теории, и които придобихъ твърдъ голѣма популярностъ съ проповѣдването на пессимизма — тѣзи трима прѣдставители на нѣмската философия въ XVIII и XIX столѣтия се сходятъ въ едно отношение: тѣ сж дѣтъ за жената еднакво едностранчиво, въ тѣхнитѣ възглѣдове се забѣлзва прѣзрѣние къмъ цѣлата по-

ловина на човѣческия родъ. Да, наистина това прѣзрѣние у всѣкой единъ отъ тѣхъ е различно — то само тукъ — тамъ се забѣлѣзва у Канта, но твърдѣ ярко пѣкъ се забѣлѣзва въ мѣнния на Шопенхауеръ и Хартманнъ. Трудно е да се каже, кой отъ тѣхъ прѣзира повече: Шопенхауеръ е само по-откровенъ, а Хартманнъ до пѣкъ скрива вълнуващия го *чувство*. Тѣзи възгледи, които не издържатъ малко по-сериозна критика, носѣтъ именно чувственъ характеръ. Тѣзи философи могатъ да се осмѣждатъ даже само за едното изложение на възгледовѣ си. Туй, което тѣ казваха, че е достатъчно зрѣло и обмислено, а между това не би ми се искало да правѣмъ на гениитѣ подобенъ упрекъ. Но неволя трѣбва да потърсимъ друга причина, за да си разяснимъ какъ сѣ можели да възникнатъ подобни въззрѣния.

Обстоятелното рѣшеніе на този въпросъ е работа на бъдѣщия историкъ на нѣмската цивилизация; ний пѣкъ излагаме тукъ само една догадка. Тукъ е можилъ да окаже своето влияние и личния горчивъ опитъ, но, разбѣра се, по-естественно е да отидемъ по-нататѣкъ и да търсимъ причината въ цѣлия строй на общественния животъ въ Германия — страна, дѣто, както е извѣстно, процѣтватъ домашнитѣ добродѣтели, жената е прикована къмъ своето огнище и е цѣла погълната отъ грижата за хозѣйството. Идеалъ ли е това? Удовлетворителенъ ли е и самиятъ строй, при който женското образование не стои на единъ уровеньъ съ мъжкото, порядѣкътъ въ *gute Stube* съставлява краенъ глѣния въпросъ въ живота, и жената не е въ състояние да съчувствува на стрѣмленіята и висшитѣ интереси на мъжа и да се занимава съ образованието на дѣцата?

Нѣли изъ живота сѣ почерпнали своитѣ възгледи Кантъ, Шопенхауеръ и Хартманнъ! На тѣхъ се е отразила германската дѣйствителностъ, и не може да не признаемъ, че тѣзи дѣйствителностъ е твърдѣ непривлѣкателна и ни кара да се позамислимъ.

Ний ще прѣдставимъ тукъ бѣгълъ обзоръ върху сѣжденията на тѣзи трима философи за женитѣ, при което ще се покаже теоретическата несѣстоятелностъ на възгледовѣ имъ, т. е. тѣхното вътрѣшно противорѣчие и тѣхното несѣответствие съ дѣйствителността, сирѣчь практическата имъ несѣстоятелностъ.

Исходната точка на очерка ни е слѣдующата: *женскитѣ слабости — сѣ такива сѣщо неотмѣлими човѣчески свойства, както и недостатѣтъ на мъжествъ*. Не можемъ счита женитѣ по-лоши или по-добри отъ мъжествъ; не може да се утвърждава, че тѣ иматъ повече или по-малко умъ, сърдце или характеръ. Различіето зависи отъ личноститѣ, — индивидуалнитѣ особености на женитѣ сѣ така сѣщо разнообразни, както и свойствата на мъжествъ, и да се подведатъ тѣ всички подъ една мѣрка е невъзможно. Не може да се прѣзиратъ природнитѣ свой-

ства, измѣненіето на които не е въ властѣта на човѣка; прѣзрѣние заслужаватъ съзнателнитѣ отклонения отъ истината, тѣзи умстени и нравствени качества, които човѣкъ може и не желае да изработи въ себе си. Да прѣзира пѣкъ хората въобще, и въ частностъ мъжествъ или женитѣ, руситѣ или черноокитѣ — това не подобава на философъ. Върху неговата обизанностъ лежи, напротивъ, да си обясни, защо е могло да възникне подобно чувство.

Само този, който е въ състояние да се постави надъ половитѣ прѣдрасѣдѣци, е достоенъ да се нарѣче човѣкъ въ пълното значеніе на тѣзи дума: той не допуска даже възможността да се тури единъ полъ по-високо отъ другия. А избавили ли сѣ се отъ половитѣ прѣдрасѣдѣци нашитѣ философи? Никакъ не. Тѣ рѣшаватъ въпроса отъ глѣдната точка на мъжа, считатъ за норма само присѣщето нему, а не това, което въ еднаква степенъ е свойствено и на двата пола. Да считаме пѣкъ мъжа за човѣкъ *par excellence* е твърдѣ едностранчива глѣдна точка и за това невѣрна. Мъжествъ и женитѣ прѣдставляватъ два типа еднакво нормални и исчерпвающѣ повятнето за човѣка. Обаче, тѣзи проста истина се забравя твърдѣ често. Ако земемъ да опрѣдѣлимъ коня по признацитѣ на кравата, т. е. да прѣчисляваме вмѣсто неговитѣ характеристически свойства, отклоненията отъ типа на кравата, то това ще бѣде ярѣкъ примѣръ на обикновенната погрѣшностъ, въ която впадатъ хората, когато разсѣждаватъ за женитѣ.

Ний вече спомѣнахме за другия корененъ недостатѣкъ на таквато сѣждение: за непризнаването индивидуалнитѣ особености на женитѣ. Такѣвъ примѣръ е особено непрѣстителенъ за философа, върху обизанността на когото лежи и познаниството съ психологията. Отъ такѣвъ родъ е, напр. и въпросътъ: кой отъ двамата хора е по-уменъ? Да се рѣши той често е почти невъзможно, т. е. колкото повече се замислювашъ надъ него, толкова повече се дробѣ той и ослужнява, и рѣшеніето му става все по-трудно.

Ако се вгледаме по-отблизко въ психологическитѣ особености на половеѣ, то ще дойдемъ до убѣждението, че подобни въпроси сѣ неразрѣшимѣ и, благодарение, именно, на тѣхната неразрѣшимостъ, сѣ се получили твърдѣ повърхностни и едностранчивѣ избити мѣнни.

Да се иска отговоръ тамъ, дѣто той е немыслимъ, това служи за источникъ на много горчивѣ недоразумѣния. Това ни напомни анекдота за различіето между *concret* и *conscia* — понятия до толкова разнородни, че да ги сравняваме е съвѣстѣ невъзможно. Ако народътъ иска да отива напредъ, то се изисква образованието на всички класи отъ обществото и всичкитѣ му членове — това е начална истина, която, за нещастіе, още не е ставяла аксиома. Трѣбва да се надѣваме, че и тукъ ще помогне времето.

(Слѣдва.)

Дарове за Нова-година.

Хубавата зимна сутрина се поусмива на земята и ѝ поздравя съ «Новата-година».

Камбанитѣ гърмѣхъ. Хората по градскитѣ улици, завръщайки се отъ разни весели забавления, сърдечно се поздравлявахъ съ «честита Нова година»!

Небосклонътъ се бѣ излъчилъ въ всичката си роскошна чистота, за да даде възможностъ на зимното слънце тържествено на исплува по него. Мръзнѣше, снѣгътъ скръщаше исподъ краката, но въздухътъ бѣше чистъ и приятенъ.

Невидимо, отъ небесната висота слетѣхъ на земята три ангела. Тѣ любозитно се оглеждахъ, усмивахъ се на земнитѣ обитатели, които се радвахъ на Новата-година и очаквахъ отъ неѣ това, което старата не имъ бѣше донесла. Различни надѣжди се мѣркахъ прѣдъ очитѣ нѣ, и тѣ вѣрвахъ въ тѣхната усмивка, като че ли се прѣдстави вече прѣдъ тѣхъ самата истина.

Въ една сирѣтна стаячка на моминското си легло спѣше дѣвойка, едва распукихъ трамфилъ. Тя се смѣше въ сѣня си; трѣба да ѝ е рисуваъ прѣлестни картини?

Устнитѣ ѝ шепѣхъ:

— «Единственный, драгий!»

Привлѣчени отъ тѣзи красота и невинность, ангелитѣ се спрѣхъ до леглото ѝ. Тя ги паѣни. Тѣмъ се струваше, че виждатъ въ неѣ собственото си отражение — своя земна сестра.

— Да ѣ даримъ, прѣдложи първий.

— Съ какво? рѣче вторий.

— «Че пѣма ни небето доволно дарове за нова година?»

— Да! небето има много, но нѣй само съ по единъ даръ можемъ да подаряваме земния обитателъ за Нова-година, добави третий.

— Азъ ще ѣ дарѣ за Нова-година този, когото тя сѣнува и когото вика! каза първий ангелъ. Нека бждѣтъ съединени до година!

— Азъ прибавямъ при това пари, рѣче другий ангелъ. За тѣхъ най-много се бждѣтъ земнитѣ обитатели!

Третий ангелъ си мълчеше.

— Какъ, ти нѣма ли да ѣ дарѣ за Новата година! съ удивление го утрѣнавахъ.

— Не . . . Азъ не раздавамъ земни дарове . . . Менъ душата е по-сѣжна . . . за неѣ азъ ще запазѣ своя даръ . . .

Донесказа, замаха съ крилѣтѣ си и улетѣ.

И дойде друга Нова-година. Тогава небосклонътъ не бѣше ясенъ; вѣтрѣтъ фучеше изъ улицитѣ на града и снѣгътъ на кѣла се виеше.

При всичко тѣва тримата ангели слѣзохъ пакъ отъ небето, за да видѣтъ, какъ празнуватъзи Нова-година подарената отъ тѣхъ мнѣжлата година дѣвойка. Но тя не бѣше вече дѣвойка. Тя имаше всичко въ изобилне, което съ пари може да се достави; тя живѣше въ ослѣпители комфортъ и имаше си мѣжъ. Този, когото тя обичаше, бѣше нейнъ, понежъ паритѣ ѝ бѣхъ разтворили широко вратата и за това небе.

Обаче, тя не се усмиваше на сѣня си, както лани. Тя даже не спѣше. Уморита болѣсть ѣ държеше на леглото. Нищо не ѣ радваше. Ни то паритѣ, ни то сѣругѣтъ. Сълзи течехъ по лицето ѝ, сълзи отъ скръбъ, отъ страдание. И устнитѣ ѝ произнасяхъ съ една сърдце-раздираелна въздишка думитѣ:

— Боже, Боже, възвърни ми здравието!

Печални сгояхъ ангелитѣ при леглото на младата жена.

И третий ангелъ рѣче:

— Видите ли сега, че человекъ не може да бжде честитъ само съ земни дарове! Тя живѣе въ роскошество и въ богатство, парѣча любимия прѣдмѣтъ на своитѣ сѣяща «свой», при това, пакъ плаче и мрежда . . . Този пътъ азъ ще дарѣ любезната жена . . . Ще ѣ дамъ най-сѣжнопѣното сѣкровище, такова, каквото може само небесный обитателъ да подари човѣку: азъ ще ѣ дамъ като даръ за Новата година *здравие*.

— Жално, че нѣмамъ по-много дарове и че само съ единъ смѣжъ да дарѣ земния обитателъ. На драго сърдце бихъ ѣ далъ и щасие при паритѣ. Не се вижда тукъ, изъ този блѣсъкъ, да вирѣе това цвѣте, думаше вторий ангелъ.

— Промѣни дара си, сѣвѣташе го третий ангелъ. — Отнемѣ паритѣ и дай и за тѣхъ *щасие* . . .

— Нека да бжде! съгласи се вторий ангелъ.

— Азъ пакъ ще прибавѣ на живота и на работата ѣ своитѣ благословии, рѣче първий ангелъ. Да ѣ отнемѣ другаря — не можъ вече, позасмѣ се той. Но да ги благословѣ — можъ . . .

Слѣдъ това тѣ замахохъ съ ангелскитѣ си крила, и младата жена, до която се докоснѣхъ, бѣше обзета отъ укѣпители сѣнь.

И слѣдъ година врѣме. когато сутринѣта на Нова-година ангелитѣ пакъ слетѣхъ на земята,

за да поздравѣтъ своята покровителствуема, тѣ намѣрихъ здрава жена и щастливо семейство, върху които лежеше небесната благословия.

Раскошността бѣше исчезнала отъ дома на тѣхната покровителствуема, но на нейно мѣсто се бѣше въдворило *здравие, работа и съ работата — щастие*.

Щастливата млада жена, при събужданнето си сутринята на Нова - година, блаженно се усмихваше и набожно си шепнѣше:

— Благодарѣ ти, Боже! Днесъ тѣмо една година, огъ какъ си ми подарилъ най-скапоцѣнното съкровище за Новата-година: *здравие!*

— Сга виждате, каза третий ангелъ на своитѣ другари, че за земнитѣ обитатели небеснитѣ дарове сж по-полезни, отъ колкото земнитѣ скапоцѣнности.

И отъ тогава всѣка година на този день, ангелитѣ нагледатъ щастливата жена и семейството ѝ.

Пловдивъ Огъ чешски прѣведе Б. Хитева.

По възпитанието

(Легуве.)

Опитътъ е най-добрий наставникъ за теорията въ училището. Занятъ съ тѣй много деликатния въпросъ по възпитаннето на момичетата, азъ единъ пътъ отидохъ при единъ отъ другаритѣ си — практически философъ — който самъ възпитавахе дѣцата си въ едно село. Когато азъ дойдохъ, той се расхождаше въ градината си съ графа Б, младъ човѣкъ, около на 28 год., врагъ отъ самото си рождение на всѣка реформа и който въ разговора земаше ту насмѣшлива непринужденность, ту повърхностно здравомислие. Азъ бѣхъ вече готовъ да почна разговора по заинтересования ме прѣдмѣтъ и бѣше вече станяло прѣдмѣтъ на разговоръ недостатъчността на частното възпитание на момичетата и необходимостта на общественото възпитание. Когато изведнажъ чухме единъ младъ звѣнливъ гласъ, отъ кѣмъ алееята, да вика: «тате! тате!» «Приятелю! каза нашия хазайнъ, като се смѣяше, прѣди всичко имамъ сериозна работа, дѣщеря ми ме вика и азъ ще ѣдъ».

Той, наистина станя, като почна да се ослужива отъ коя страна идѣше гласътъ. Изведнажъ шумолението на листата отъ стѣпкитѣ, извѣсти за приближеннето на новъ човѣкъ до насъ; клончетата на сплѣтенитѣ клонове се разгърнахъ и изведнажъ се показа изъ отъ тѣхъ, едно младо 14 годишно момиче, което извика: «тате, еда при мене...» Думитѣ замръзнахъ на устнитѣ му, когато тя ни

забѣлѣза. То бѣше достигнало вече тая възраст, която отдѣляше дѣтската отъ юношеската възраст, и това врѣме, прѣзъ което мажехъ почитатъ да имъ се кланятъ съ почитание и да ги слушатъ съ това си почитание. А послѣ, слѣдъ това си смущение, причинено отъ бързото му идване, младото момиче стоеше като нѣмо прѣдъ насъ; когато баща ѝ щастливъ, за дѣто ѣ вижда тѣй прѣкрасна, а още по доволенъ, показвайки ѣ, безъ да се мѣчи да ѣ избави отъ затруднителното ѣ положение, той най послѣ ѣ попита: «Какво, мило ми дѣте, какво искашъ отъ мене?» — «Азъ нищо не ща, тате». — «Азъ бѣхъ увѣренъ, че ти ще ми отговоришъ; ами нищо като не шещъ, защо тѣй много тичаше, че чакъ си се заморила? А защо дойде?» — «Тате, отговори момичето, слѣдъ като се поуспокои, (както всѣки който се не смущава), азъ бѣхъ при мама и дойдохъ да те питамъ какво разстояние ний трѣбва да гудимъ между Сатурнъ и Уранъ?» — «Ти ще намѣришъ изчисленнето близо до небесния глобусъ въ кабинета ми. Хайде иди, мило ми дѣте». — Младото момиче се отдалечи.

— «Приятелю! каза графътъ съ удивление, защо дѣщеря Ви дойде да пита за разстоянието между Сатурнъ и Уранъ?»

Хазайнъ (засмѣвъ) За да знае това, приятелю!

Графъ. То се знае, че да знае, ами защо да го знае?

Хазайнъ. За да построи въ нашата терраса, въ точенъ размѣръ, една мѣнячка слънчева система.

Графъ. Какво? Слънчева система ли?

Хазайнъ. Азъ не съмъ ли Ви разказвалъ за това си изнаимѣрване. При все туй азъ се гордѣхъ съ това. Когато азъ обяснихъ на дѣщеря си началата на астрономията, то

Графъ. Какво? Дѣщеря Ви знае астрономията!

Хазайнъ. Не, не! ти ѣ изучава; ний прѣминяхме само първия курсъ, но утрѣ ще почнемъ втория. И тѣй щомъ като изучимъ главнитѣ начала, азъ мислѣхъ, за да не ги забрави дѣщеря ми, да построимъ на нашата терраса

Графъ. Какъ! Вий смѣете ли се или...? Какво искате да прави дѣщеря Ви отъ астрономията?

Хазайнъ. Туй, което се прави и отъ всички науки; туй което правѣтъ огъ Историята, Физиката и Химията.

Графъ. Може би, Вий ще ѣ учите и по Химия?

Хазайнъ. Защо не?

Графъ. Ней ще да ѣ недостигатъ само знанията по Латински езикъ.

Хазайнъ. Тя захвана и него и вече разбира церковното богослужение, което всѣка недѣля слуша.

Графъ. Тя учи Латински! Ще знае по Латински!

Хазайнъ. А нима всички момѣ не учѣтъ италиански и английски?

Графъ. Има голѣма разлика; — тия два сж живи езици.

Хазайнъ. Е че какво?

Графъ. Е, това, че има голѣма разлика; азъ не знаѣхъ защо, но това се чувствува. За туй на английски езикъ се говори, а на италиански се пѣе; на единъ мъртавъ езикъ, на училищнитъ педанти! какъ! това прѣкрасно момиче ще спрѣга, склания и повтаря всички тия ужасни глаголи, окончаючи на *îre* и на *age*, които сж искарали толкова глупаци! какъ, изъ тия хубави устица ще излизатъ тия необончателни наклонения и глаголи! това е невъзможно! Нима Ви не виждате, че съ това Ви извършавате едно отъ най пѣжнитъ творения на природата? Прости нейната природа, нейния женски характеръ. Защо жената е очарователна? За туй, защото тя не разсъждава.

Хазайнъ. Е, свършете де! Кажете още и за туй, че ти безсмисленно разсъждава.

Графъ. За туй, че то е пѣснопойна птица, играюще дѣте и въ особенностъ, любяще сърдце, може ли една жена, която знае латински, да обича?

Хазайнъ. Да, за доказателство ни служи Елоиза, които е писала на Абеяра на латински езикъ.

Графъ. Не ми казвай ти менъ туй, тя—Елоиза е виновата само въ латински, но Астрономия! Химия! Физика! Богословия! можели една жена да стане умна съ всички тия бъркочи?

(Слѣдва)

Книги и списания, получени въ Дирекцията ни.

Православенъ проповѣдникъ мѣсечно иллюстрирано религиозно нравственно списание. Ред. изд. П. С. Доброплодный год. цѣна 3 л. въ стр. 3 л. 60. Год. II кн. XII. София 1894 г.

Основно училище мѣсечно педагогическо списание за училищна практика и педагогическа литература. Редак. Т. П. Митевъ. Год. цѣна 5 л. за стран. 6 л. год. I, брой X Ломъ 1894 г.

Войнишка сбирка издава учебното бюро при Генер. штабъ веднажъ въ мѣсеца. Год. цѣна 5 л. год. II кн. VIII София 1895.

Юридически прѣгледъ излиза подъ редакцията на Ст. С. Бобчевъ и Мих. Нв. Маджаровъ дваждъ на мѣсеца. Год. цѣна 12 л. стран. 15 л. год. II кн. XX Пловдивъ 1894 г.

Законикъ на културата, прѣвежда отъ русски Димитръ Ботевъ. Цѣна 30 ст. Търново 1895 г.

Денъ мѣсечно списание на работническата соц.-демократ. партия. Година III, кн. VII и VIII 1894. г. Год. цѣна 10 л., стран. 12 л. София.

Цѣлина селско мѣсечно списание за стопанство, поминѣкъ, наука и книжнина. Год. III, кн. XI и XII, год. цѣна 5 л. Пловдивъ 1894 г.

Християнски Свѣтъ мѣсечно религиозно иллюстрирано списание год. III брой 12 год. цѣна 3 л. за стран. 4 л. Русе 1894 год.

Извѣстие.

1. Първий брой на списанието «Ж. Свѣтъ», както и на притурката «Домакия», испраща се до всички — абонати и неабонати — даромъ; а вторий пмъ брой ще се испрати и до ония

само отъ неабонатитъ, които заявятъ, че желаятъ да се запишатъ.

2. Умоляватъ се г. г. абонати и абонаткитъ ни, щото при промѣняването адреситъ си, да съобщатъ това веднага както на Т. П станция, така и на дирекцията ни, за да се поправятъ адреситъ имъ, та да се не връщатъ броеветъ обратно; въ противниъ случай дирекцията нѣма да зема прѣдъ видъ никакви оплаквания за нередовно получаване или изгубване на нѣкои броеве.

Корреспонденция.

Société des étud. Nancy получихме 2 л. 50. Съобразихме се. — Д. Болай-Зетъ *Дуиница*. Получихме 4 лев. за 94 г. — Ол. Янакова *София*. — Е. Алексиева *Свищовъ*. — М. Кап. Недѣлкова *Станимака*. — А. Кочовъ *Плѣвенъ*. — Х. Пандорова *Карлово*. — А. Вичева *Сливенъ*. — З. Герганова *Ст-Загора*. — Кап. Караминевъ *Българичикъ*. — С. Петрова *Ломъ*. Получихме стойността на едногодишно течение на «Жен. Свѣтъ» за 1894 г.

ОБЯВЛЕНИЕ

Отрива се подписка за 1895 година

НА

„ПРАВОСЛАВЕНЪ ПРОПОВѢДНИКЪ“

Мѣсечно иллюстрирано религиозно-нравственно списание

Списание необходимо за всяка християнска нѣща.

Годишна цѣна 3 лева, въ странство 3 л. 60 ст. винаги прѣдплатени.

Абонатитъ на «Правосл. Проповѣдникъ» ще получатъ безплатно една отдѣлна картина и религиозно съдържанне.

На настоятелитъ се прави отстъпка. 10%.

Писма и пари да се испращатъ до Администрацията въ гр. Самоновъ

«Православенъ Проповѣдникъ» е получилъ похвални отзиви както отъ нашата, така и отъ чуждестранната журналистика. Освѣтъ това той е прѣпорѣчанъ отъ Св. Синодъ, отъ Министерството на Просвѣщеніето, отъ Министерството на Вътрѣшнитъ Дѣла, отъ Министерството на Правосудіето и отъ Военного Министерство.

Редакцията е взела мѣрки за подобрѣннето на списанието.

„СВѢТЪ.“

Мѣсечно-народно, литературно, и общественно мѣсечно списание. Година третя. Абонаментъ само два лева прѣдплатени — годишно.

Адресъ: Редакция «Свѣтъ».

Въ гр. Плѣвенъ.